

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.329 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 augustus houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat Y. SAENEN verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 22 oktober 2007 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 december 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 5 december 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 18 april 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 5 december 2007 in zijn arrest nr. 10.138.

Op 7 juli 2008 dient verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Overwegende dat betrokkene op 22/10/2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 12/12/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de door betrokkene aangehaalde asielmotieven; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22/04/2008 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 07/07/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag verklaringen voorlegt van oproepingsbrieven die hij zou gekregen hebben; betrokkene geen originele nog kopieën van de originele oproepingsbrieven kan voorleggen; deze vertalingen bovendien niet van die aard zijn dat ze de essentie (ongeloofwaardige asielmotieven) van de beslissing van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verwarrende verklaringen aflegt over zijn telefonisch contact met zijn moeder; dergelijke vaststelling de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet of thans onvoldoende met redenen is omkleed, dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds, dat het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend, enorm is. En dit terwijl de middelen tegen de overwegingen in geheel genomen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26.933) en artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stellen dat de motivering in feite en rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Verzoeker is, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, van mening dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Hij stelt dat nieuwe elementen nieuwe feiten of situaties zijn die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen inroepen of belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die

verzoeker in de afgelopen procedure tevergeefs heeft ingeroepen. Verzoeker meent dat de minister dan ook ten onrechte stelt dat er geen enkel nieuw element werd aangehaald en totaal onredelijk optreedt om de nieuwe bewijsstukken, die het asielrelaas van verzoeker aannemelijk maken, niet in overweging te willen nemen. Hij stelt dat hij oproepingsbrieven tot ondervraging als verdachte voorlegde die dateren van 19 maart 2008 en 22 april 2008, dat beide data zich situeren na de behandeldingsdatum van diens dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat hij deze oproepingsbrieven dan ook niet kon voorleggen tijdens de eerste asielprocedure.

Verzoeker stelt dat uit vaststaande informatie blijkt dat tijdens ondervragingen door de politiediensten marteling en foltering worden toegepast en citeert enkele regels uit verschillende documenten, die hij bij zijn inleidend verzoekschrift toevoegt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker herhaalt enkel wat hij reeds uiteenzette naar aanleiding van zijn eerste middel.

Aangaande voormelde schending stelt verzoeker aldus nogmaals dat hij oproepingsbrieven voorlegt op datum van 19 maart 2008 en 22 april 2008, dat beide data zich situeren na de behandeldingsdatum van diens dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat hij de desbetreffende oproepingsbrieven dan ook niet kon voorleggen tijdens diens eerste asielaanvraag en de elementen aldus wel degelijk nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoeker eveneens van mening dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door de verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM en artikel 14 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Eveneens dient opgemerkt te worden dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Indien verzoeker van mening is dat artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM op zich geschonden is, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM (recht op gezinsleven) en artikel 14 van het EVRM (non discriminatiebeginsel) geschonden zijn, zodat het middel wat betreft de schending van artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM onontvankelijk is.

Uit de verdere bespreking van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De kritiek van verzoeker ter zake valt evenwel samen met zijn grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals uiteengezet in een tweede middel. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker is van mening dat er wel degelijk nieuwe elementen werden aangebracht daar de voorgelegde oproepingsbrieven dateren van 19 maart 2008 en 22 april 2008, dat beide data zich situeren na de behandeldingsdatum van diens dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat hij deze oproepingsbrieven dan ook niet kon voorleggen tijdens de eerste asielpcedure. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet stelt dat de aangebrachte documenten geen nieuwe elementen zouden uitmaken omdat de aangebrachte documenten geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, zodat bovenstaande kritiek niet dienstig kan worden gevoerd. De bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt daar hij verklaringen voorlegt van oproepingsbrieven die hij zou gekregen hebben en daar geen originelen noch kopieën van originelen kan voorleggen en daar de vertalingen bovendien niet van die aard zijn dat ze de essentie (ongeloofwaardige asielmotieven) van de beslissing van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen. Aldus is de gemachtigde van de minister van oordeel dat verzoeker wat hem betreft geen ernstige aanwijzingen heeft aangebracht van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Deze motivering, die aangeeft waarom de oproepingsbrieven geen nieuwe elementen uitmaken, wordt niet betwist door verzoeker. Waar verzoeker nog stelt dat uit vaststaande informatie blijkt dat tijdens ondervragingen door de politiediensten marteling en foltering worden toegepast, wijst de Raad erop dat deze argumentatie niet dienstig kan aangevoerd worden, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de oproepingsbrieven geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het de Raad enkel toekomt een wettigheidstoetsing uit te voeren en na te gaan of de administratieve overheid correct en niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Uit de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag enkel beëdigde vertalingen neerlegt van twee oproepingsbrieven die per fax werden doorgestuurd, blijkt dan ook dat de gemachtigde van de minister op redelijke

wijze besloot dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt daar hij verklaringen voorlegt van oproepingsbrieven die hij zou gekregen hebben en daar hij geen originelen, noch kopieën van originelen kan voorleggen en daar de vertalingen bovendien niet van die aard zijn dat ze de essentie (ongeloofwaardige asielmotieven) van de beslissing van het Commissariaat-generaal inzake zijn vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen. Zoals reeds gesteld wordt dit motief niet betwist door verzoeker.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is doordat de bestreden beslissing begeleid is van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens, met als gevolg een reëel risico tot gedwongen terugkeer terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen, dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Dagestan op grote schaal worden geschonden, dat bij een terugkeer naar zijn land hij het slachtoffer zal worden van gewelddaden, foltering, martelingen en zelfs het risico loopt te 'verdwijnen', dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens en tegen het principe van zorgvuldigheid.

Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van het EVRM, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (hierna: de Vreemdelingenwet) op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar het EVRM, zonder te preciseren welk artikel werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Verder wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens betekend zijn op datum van 26 augustus 2008. De beslissing van 26 augustus 2008 die het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure stelt enkel dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen. Dienaangaande mist verzoekers argumentatie feitelijke grondslag. Bovendien hebben zowel het Commissariaat-generaal, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus dient geweigerd te worden, zodat hij dezelfde elementen die hij reeds heeft opgeworpen tijdens zijn asielaanvraag nu niet dienstig meer kan aanvoeren ter ondersteuning van zijn vrees tot terugkeer.

Waar verzoeker zou menen dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft ten aanzien van de hier bestreden beslissing, namelijk de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.